

Tumblrteksten 2021

Zaandam (20/5)

We zijn vertrokken voor een rondje Noord-Nederland. Via het Noordzeekanaal zijn we beland in Zaandam. De Dukra haven ligt achter een opvallend ophaalbruggetje dat het wegdek via één pilon omhoogtrekt. Dat is uitkijken omdat je er dan tegenaan kunt varen als hij nog niet helemaal open staat.

Zaandam heeft helaas een tic van de Zaanse Schans. In het centrum barst het van de nep trapgeveltjes, uitgevoerd in vijftig tinten groen. Met bordjes erbij dat het typisch is voor de streek. Leuk voor Amerikanen misschien maar ik vind het een verschrikking.

We zijn hierheen gevaren om een motortje op halen bij de plaatselijke jachtwerf. Thuis hebben we rondgebeld waar dat te koop zou zijn en dit was de enige zaak die hem op voorraad had. Hij lag voor ons klaar.

Verder nog nieuwe kussens gekocht en een brandblusser -de oude was ver over de datum- en gekeken naar een diodebrug. Die blijkt kapot te zijn waardoor de accu niet meer oplaadt. Op zichzelf niet erg want op de walstroom en de zonnepanelen werkt alles als een zonnetje, maar toch handig als ook de motor de accu vult. Als die er tzt inzit is alle techniek weer in orde. Temeer daar het metertje van de toerenteller dat het niet meer deed, spontaan uit de dood is opgestaan. En het is toch al enige weken na pasen.

Bos (21/5)

Het W.H. Vliegenbos heeft niets met insecten te maken. Het is een gebied in Amsterdam Noord ingeklemd tussen de Meeuwenlaan en Zijkanaal K. Die zijkanalen lopen allemaal van het Noordzeekanaal of het IJ het achterland in. Het zijkanaal waar volgens Lennaert Nijgh het Spaarne naamloos in eindigt is het derde vanaf zee. Dat is dus Zijkanaal C. Kanaal K dat naar het noorden toe loopt is het laatste.

Het bos is weer zo'n ons onbekend pareltje. Naast alle gewone eiken, beuken, struiken en gras heeft het een camping en meer dan 200 bomen die volgens een toelichtend bord door een specialer commissie zijn benoemd tot "monumentale boom". "Zij krijgen extra zorg en aandacht. Er zijn ook toekomstbomen aangewezen, die kunnen uitgroeien tot monumentale bomen."

Zo kom je, al wandelend met de hond nog eens ergens. Ik vraag me alleen nu al de hele dag af wanneer een toekomstboom de status monumentaal krijgt. En hoe dat dan gaat. Met een examen, een feestje, een diploma? En of er dan gestemd wordt in die commissie.

Pinksterzondag (23/5)

Op het bordje van de buurtpreventie op de Adelaarsweg in Amsterdam Noord zit een sticker van Team Zwarte Piet. De alom in de stad aanwezige regenboogvlaggen en -stickers schitteren hier door afwezigheid. Het kastje van de straatbibliotheek heeft net een nieuw likje verf gekregen maar de ontleding blijkt hier te hebben toegeslagen. Het is geheel leeg. Op de ochtend van pinksterzondag is het om half negen uitgestorven, op een eenzame, in wietlucht gehulde hoodiedrager na. We maken ons op om na mijn ochtendwandeling met Ollie verder te varen. Het blijft slecht weer voor de tijd van het jaar. Dat was in 1955 wel anders. Volgens een artikel in de Volkskrant was het toen zulk mooi weer dat men er spontaan op uit trok wat de eerste file van Nederland opleverde. In die tijd werd dat gezien als een teken van vooruitgang. Eindelijk hebben we weer een stuk kunnen zeilen. Via de Oranjesluizen zijn we het Markermeer op gevaren, waar we ons met een stevige wind schuin achter in de regen naar het noorden spoedden. Het laatste stukje naar Monnickendam over de Gouwzee was boksen tegen de wind in. En toen we in de haven waren aangekomen viel de wind natuurlijk helemaal weg. We hebben besloten minimaal hier twee nachten te blijven. Haast hebben we niet en het stralende weer laat nog op zich wachten. Nou ja, we zien wel.

Gedicht (28/5)

Er drijft een gedicht op het water*
Plastic letters in het riet
Tussen het pijpkruid aan de oever
kijk ik, ontcijfer ik, tevergeefs
Eens geboren op maagdelijk papier
ligt het, deels geamputeerd
op bruin ondiep water
Stil drijvend
Al dertig jaar

*Drijvend gedicht, Jan Merx,
Julianapark, Hoorn, 1991

Hoorn (28/5)

Eindelijk is het weer opgeknapt. Nadat we met de kachel aan drie nachten in Monnickendam hadden gelegen en na nog twee koude dagen in Hoorn gaat het nu eindelijk de goede kant op. Geen regen meer en met het t-shirt op het dek zitten. Ollie ligt nu ook weer ontspannen op een kussentje in de kuip. Hoorn blijft een leuk stadje met zijn oude VOC-huizen en zijn verenigingshavens in het groen. Niet voor niets hebben we ooit overwogen om er te gaan wonen. Voor het eerst dat we hier zijn ligt de binnenhaven niet vol. Op donderdag lag er één schip, vrijdagmiddag was er nog beperkt plek aan de kade en ik verwacht dat het dit weekend wel dubbel liggen zal zijn. Dat is een van de redenen dat we liever in de oude vluchthaven buiten de stadswal liggen. Naast het feit dat het sanitair er zeer veel beter is natuurlijk.

Aquadence (29/5)

Voordat we verhuisden naar Haarlem hebben we in allerlei plaatsen rondgekeken naar appartementen. Een locatie die hoge ogen gooide was de Karperkuil in Hoorn. Het zijn leuke huizen, uitkijkend over het water en de watersportvereniging beneden had een ligplaats voor de boot. Weliswaar was er een wachtlijst, maar inwoners van Hoorn kregen voorrang en dus hoefden we niet eens lang te wachten, de eerste vrije plek zou voor ons zijn geweest.

Uiteindelijk hebben we toch niet voor Hoorn gekozen omdat we de sfeer en de omgeving van Haarlem veel aangenamer vonden. Desondanks blijft het complex rond de Karperkuil altijd een plekje in mijn hart houden. Dat wil zeggen, tot vandaag. Op de deur van de drie flats staat de naam Aquadence Luyendijk en het eerste gebouw heet Carpe Diem. Onze keuze voor Haarlem was volkomen terecht.

Lelystad (30/5)

Van COVID, lockdown of anderhalvemetermaatschappij is in Bataviastad (bijna) niets meer te merken. Je moet weliswaar het koopjesparadijs via gescheiden poorten in en uit, en er staan mannen met een drukknoptellertje in de hand bij die poorten maar verder is het er voornamelijk druk. Die controle op aantallen doet wat primitief aan. Ik vroeg me af of ze aan het eind van de dag zouden controleren of er evenveel mensen ingeklokt waren als uit, maar de vriendelijke controleur moest hard lachen om mijn bezorgdheid. Hij vond het een leuk idee dat mensen de hele nacht konden shoppen achter gesloten stadspoorten. Voor de winkels stonden in elk geval lange opeengepakte rijen kooplustigen. Binnen golden beperkingen en mondkapjes, buiten blijkbaar niet.

De Bataviahaven is levendiger dan we ons konden herinneren. Er liggen voor dit seizoen en deze weersomstandigheden redelijk wat boten. Rond de haven is meer reuring dan enkele jaren geleden. Toen waren de terrasjes nauwelijks bezet en stonden veel huizen boven de haven leeg. Nu wordt er een nieuw appartementencomplex gebouwd, begint men binnenkort aan eengezinswoningen en vloeit de drank bij de café's. Helaas bieden de replica van de Batavia en de gelijknamige werf een steeds triestere aanblik. De toppen van de masten van het schip ontbreken nu geheel en het museum en de expositieruimte zijn nog steeds gesloten. Treffender kan de teloorgang van de VOC bijna niet in beeld gebracht worden. Maar dat zal de shoppers waarschijnlijk een worst wezen.

Nieuw land (31/5)

Als het aan ir. Lely had gelegen waren ze er nooit geweest. Als het aan de watersporters tien jaar geleden had gelegen ook niet, de Marker Wadden. In het plan van Lely was heel het Markermeer drooggelegd, op een smal kanaal na en een slootje langs de Noord Hollandse kust. Onvoorstelbaar als je nu over de watervlakte vaart waar je alleen bij goed zicht de overkant kunt zien. De watersporters waren tegen het inperken van hun hobby. Tegenwoordig is het enthousiasme voor het project van Natuurmonumenten groot. De kunstmatige eilanden vormen een waar vogelparadijs. Het haventje is nu klaar, het eilandpaviljoen schenkt koffie en de enkele zomerhuisjes zijn volgeboekt. Water en stroom kun je niet krijgen op de kades en de enige verbinding met het vasteland is de Abel Tasman, de driemaster die driemaal daags dagjesmensen van en naar Baraviahaven vervoert.

We hebben het gevoel dat we niet in Nederland zijn. Daar werkt het weer natuurlijk ook aan mee, maar de zandduinen, het riet en de houten huizen, strak en met zonnepaneeldaken, wekken associaties op met Bretagne. Het lijkt op de zoutpannen bij Guérande. Maar dan zie je de vlag van de Postcode Loterij en realiseer je je waar je bent: op een stukje kunstmatig land in het Markermeer.

Medemblik (4/6)

“Wat ben jij godverdomme dom zeg!” Het wordt mij toegevoegd door een man die zijn hond uitlaat. Ik reageer verbaasd. Ollie blijkt op het grasveld langs de haven niet los te mogen lopen. Nergens staat dat, maar toch. Een dergelijke reactie is wel wat overtrokken. Nu werden we toch al vreemd bekeken. Waarschijnlijk ook omdat de hond altijd losloopt als het kan. Medemblik heeft zo te zien een hoog percentage bange mensen. Heel veel straten worden bewaakt met buurtpreventie apps en elkaar groeten is er nauwelijks bij.

De haven is rustig. We liggen tegen het Radboud-kasteel aan, vlak bij het havenkantoor en het sanitair. Tegenover ons ligt Guppy, de boot van Laura Dekker. Dat is een gigantische tweemaster van dertig jaar oud. Er moet van alles aan opgeknapt worden, vertelde ze me toe ik even langs ben gegaan om (letterlijk) voor haar mijn pet te gaan afnemen. Dat werkt altijd goed, zo'n intro. Rond de haven heb ik ook weer mijn hobby kunnen beoefenen: het verwijderen van wappiestickers. Hier kwam ik een hele ruige tegen. Twee kolommen: 40-45 / 2021, met als eerste regel: Hitlers wil is wet / Hugo's wil is wet. Ik heb niet verder gelezen, hem losgepeuterd en in de prullenbak gegooid. Leuke haven, mooi vaargebied maar ik zou hier nooit willen wonen.

Heeg (6/6)

Omdat de wind in de noordhoek blijft zitten zijn we overgestoken naar Stavoren. Dan konden we in elk geval zeilen. De binnenhaven van Stavoren is leuk, nieuw en rustig. Hij is veel aangenamer (en goedkoper) dan de marina. En de sluis naar het Johan Frisokanaal werkt vreselijk snel en efficiënt. Het stadje zelf heeft niet zo ontzettend veel, maar dat nemen we dan maar op de koop toe.

En nog steeds werd er geen goede zeilwind verwacht. Dus hebben we besloten te gaan motoren. Omdat we de Friese binnenwateren helemaal niet kennen gaan we nu binnendoor. Als eerste naar Heeg. Daar openbaarde zich meteen al onze grote handicap: de diepgang van Chirripo. We moeten op de meren in de vaargeul blijven. Daarbuiten is het al snel te ondiep voor ons. In eerste instantie had ik dat helemaal niet door. Ik dacht dat de geul diep was met ongeveer zeven meter. We snapten helemaal niet hoe we bij het inlopen van de passantenhaven van Heeg vast konden zitten bij vijf meter diepte. Tot we ontdekten dat de dieptemeter ineens voeten was gaan aangeven in plaats van meters. Dat had hij, bij nader inzien al eens eerder gedaan, maar we waren dat vergeten. Hij gaf dus anderhalve meter aan in plaats van vijf. Gelukkig is de bodem overal modder en konden we gemakkelijk weer loskomen, maar het blijkt dat onze diepgang in dit gebied wel een erge beperking is. Uit gesprekken met anderen merkten we ook dat niemand hier een diepstekende boot heeft. De havenmeester wist niet eens hoe diep de haven precies was. Niemand had er ooit problemen mee gehad, blijkbaar.

Sneek (8/6)

In Sneek waren we nog nooit geweest. Dat wil zeggen in de stad zelf. In 2013 hebben we wel net er buiten een elektriciteitsman bezocht voor zonnepanelen maar daar is toen niets van gekomen. Nu hebben we gelegen tegen de stad aan. Het valt op hoe ontzettend ze in deze streek op het water gericht zijn. Sneek is helemaal per boot bevaarbaar en je kunt er in de hele stad aan de kades liggen. De bruggen gaan om de haverklap open en overal zie je sloepjes rondvaren. En dan is het seizoen nog niet eens losgebarsten, om over Corona nog maar te zwijgen.

We zijn een dag over gebleven en hebben de stad en de omgeving verkend. Dat is zo langzamerhand vaste prik, we lopen per dag een gemiddelde van zeer ruim boven de tien kilometer. Sneek heeft een duidelijke regiofunctie, een leuk oud centrum en verder ook nog het een en ander aan cultuur, voor zover ik kon zien. Bijna een stadje waar je zou willen wonen. Alleen dat Fries, wat een raar spraakgebrek.

Terschelling (11/6)

Na een tussenstop in Franeker zijn we weer op zout open water beland. Franeker is een lief oud stadje, zoals er zo veel blijken te bestaan in Friesland. Allemaal hebben ze grachtjes, bruggetjes en heel veel bootjes. Bijna allemaal nog een herkenbare stadswal met een of meer oude poorten. Allemaal aangenaam om te bezoeken.

De wadden blijven een boeiend vaargebied. Behalve op het tij moet je er donders uitkijken voor vaargeulen en diepten. De stroming is verraderlijk en met onze grote diepgang moeten we vooral niet vast komen liggen. Enkele uren op z'n kant liggen lijkt me geen pretje.

Als je naar Terschelling vaart op het tij krijg je onderweg tweemaal stroom tegen. Bij vertrek kort na hoog water uit Harlingen stroomt het keurig mee. Met de Brandaris in zicht moet je dan stuurboord uit, de West Meep in. Plotseling verandert de dik twee knopen stroom mee dan in eenzelfde stroom tegen. Een mijl of drie verderop sla je links af, de Slenk in en dan heb je ineens weer twee knopen mee. Tot het Schuitengat, vlak bij de haven. Daar is hij weer tegen. En dat allemaal op een watervlakte waar je geen geulen kunt zien, behalve doordat ze zijn aangegeven met rode en groene tonnen. Boeiend om te zien hoe een jacht, tweehonderd meter voor je, ineens geweldig wegloopt, dan op gelijke afstand blijft en dan stil lijkt te staan omdat je het weer snel inloopt.

Terschelling is landelijk, bossig aan de westkant maar toch ook wel heel erg op het toerisme gericht. Ondanks alle corona is de haven behoorlijk gevuld en zijn er redelijk wat bezoekers in West-Terschelling, de aankomstplaats van de veerboten. We blijven er een aantal dagen. Lekker een beetje op de boot hangen, wandelen en ons verpozen. Het leven kan slechter!

Verhaaltjes vs impressies (25/6)

De laatste tijd kom ik er niet echt toe verhaaltjes in mijn weblog te schrijven. In plaats daarvan ben ik bezig, of beter gezegd is mijn alter ego OJ Frère bezig met het schrijven van gedichtjes die de tocht van kanttekeningen voorzien. Deze “gedachtjes” bundel ik dan op mijn site. Ze zijn te vinden op <http://www.kees-broersen.nl/oj/rondje.pdf>

De Andijker muis